

Japanske trommer i Valby

Karateklubben Seidokan lader børnehødet spille på traditionelle japanske trommer som et supplement til den hårdtslående sport. Det giver sammenhold, stemning – og larm i gaden.

Karatetrommer

Af Per Munch og Peter Hove Olesen (foto)

Engang var Seidokan en af Danmarks mest fredssommelige karateklubber. Man har nemlig afskaffet at sige 'KIAI', når man slår, som det ellers er traditionen i den japanske kampsport. Men i den københavnske klub fandt man ud af, at man bedre kan tage imod et slag i en kamp, hvis man har munden lukket og ikke står og siger underlige lyde.

Til gengæld kommer der nu helt andre lyde inde fra baghuset i gården på en stille – nærmest kedsommelig – villavej ikke langt fra Toftegårds Plads i Valby. Børnehødet er nemlig begyndt at spille på de traditionelle japanske taiko-trommer. Hvilket allerede har ført til, at de har været på sommerlejr i Japan og optrådt på slotte og i fine koncertsale. Og i maj kommer den japanske venskabsgruppe på besøg.

»Det er helt utroligt. Når man tager ud til et idrætsstævne, så foregår det i en sur gymnastikhall med pomfritter i cafeteriaet bagefter. Med trommerne her kommer vi jorden rundt og bliver behandlet som æresgæster. Vi har spillet på Rådhuspladsen, i Den Sorte Diamant, i Udenrigsministeriet, og 8. maj skal vi optræde på Egeskov Slot. Det er sjovt for børnene at prøve. Og tænk, at vi er nået så langt på to år«.

Fortæller Peter Martin Fogh, klubbens leder og cheftrener. Han er 36 år og sortbælte, 3. dan, og så driver han butikken kampkunst.dk. Han har altid været fascineret af trommer, men musik har han egentlig ikke forstand på:

»At jeg var med til at starte det her, svarer nærmest til, at Monrad og Rislund skulle have opfundet Pink Floyd«.

Stenhavn i Valby

Når man kommer ind ude fra vejen en helt almindelig onsdag aften, ser man først en traditionel japansk stenhavn. En slags stor sandkasse, hvor der ligger skærver i stedet for sten. Og hvor der så er anbragt store klippestykker som øer i havet af skærver.

Bag stenhaven ligger så den lave bygning, som Peter Martin Fogh og de andre medlemmer selv har bygget. I japansk stil med lyst træ, skydedøre og rispapirsvægge, sake-tønder og tatami-måtter.

Gennem den store spejlglasrude kan man se 20 unge sidde i hvide karatedragter i en rundkreds. De trommer løs i de grønne gymnastikmætter, der udgør gulvet i træningssalen, der kaldes dojen.

»ICHI, NI, SAN, SHI«.

1, 2, 3, 4, tæller Sophie Plougmann, der også var med på turen til Japan.

Peter Martin Fogh viser os ind i dojen. Inden han selv går over tærsklen laver han et lille ærbødigt buk med håndfladerne fladt mod larene:

»Karate er en sær komposit mellem kampsport og spejdermoral. Det er noget med respekt, som i hele det japanske samfund. Du sætter altid dig selv i 2. position. Hvis jeg sætter dig højest, og du sætter mig højest, så sætter vi jo

begge to den anden i højsædet. Det er tankegangen«.

Hensynet til andre betyder i praksis, at børnene selv skal sy deres mærker på deres dragt, gi-en, når de får udmærkelser. Det skal ikke være mors opgave.

Dans og rytme

Sophie er gået videre til en ny form for træning. Hvor de 11- til 15-årige karateelever skal fortsætte trommemønstrene på måtten, men samtidig skal gentage en fjolleremse:

»DE VILDE VILLE VIDE HVAD DE HVIDE VILLE«.

For taiko handler ikke blot om at spille rytmer, men kræver også koordination, så man kan bevæge sig rundt, kraftfuldt og præcist, mens man bearbejder trommerne. Og stemmen bruges til udråb og særlige synkoperinger.

Dermed bliver det et æstetisk udtryk, der blander dans, rytmer og noget, der lyder som finsk råbekor. Kunstarten er blevet forfinet igennem mange hundrede år i Japan. En af de meste kendte grupper hedder Kodo.

Peter Martin Fogh så en koncert på tv med Kodo allerede for 20 år siden, og det indtryk havde ligget i mange år og rumlet i hans baghovedet. Indtil han en dag sad foran fjernsynet med sin kone og så 'De flyvende Århusgymnaster', der rejser verden rundt med deres showgymnastik.

»Jeg sagde til hende: Det der, det skal mine unge også prøve. Og så fandt jeg på at kombinere karatetræningen med trommer. Og klubben her er blevet meget bedre af det. For pludselig var der jo nogen, der havde evner, vi ellers ikke havde bemærket. Og det er en god disciplin at kunne spille sammen«.

»Trommerne er blevet en slags belønning, som børnene får efter at have trænet karate. Og det har betydning, at vi er sammen på en anden måde. Vi går ikke helt så meget op i bæltefarver og rang, for pludselig er der noget andet, som vi interesserer os for«.

Fædre hjælp

Faderen til Ursula, der går på holdet, Jens Erik Raasted, er musikpædagog på Københavns Kommunes sangskole, Sankt Annæ, der ligger tæt på karateklubben. Han hjalp karateklubben i gang med at lære rytmer. Og en del af karateeleverne går i forvejen på Sankt Annæ, så de har en musikalsk baggrund at trække på.

»Vi søgte også nogle penge til at købe trommerne for hos Københavns Kommune, hvor vi ellers aldrig har fået noget særligt. Men denne her ide fængede altså! Så selv om vi havde søgt om rigtig mange penge, 61.500 kroner, så fik vi hele baduljen«, forklarer Peter Martin Fogh.

Seidokan-klubben fik nu også hjælp af det japanske samfund i København, som formidlede kontakten til moderlandet i øst. Og så begyndte hjulet at rulle.

»Her i klubben kalder vi det Goethe-effekten. Når først man sætter noget i gang, så kommer forsynet og skubber bagpå. Og nu har de unge så godt fat om det, at de nærmest selv kan føre det videre«, fortæller Peter Martin Fogh, og fremhæver Sophie, der efter turen til Japan har udnævnt sig som musikalsk træner.

Til ære for fotografen får fire af de elever, der var med i Japan, lov til at spille på de rigtige trommer (det er ellers noget, klubben ikke gør for meget af hensyn til naboerne).

De aftaler at spille 'Kawamoto', navnet på den by, hvor deres venskabsgruppe Gogawa Daiko kommer fra.

De løfter alle trommestikkerne over hovedet, Sophie tæller for på japansk. De fire unge slår på skind og kanter, klapper stikkerne sammen over hovedet og udstøder lyde.

»SOLE, SOLE, SOLO. AI!«

Nu udvikler nummeret sig til en dans, hvor hver af de unge rykker et skridt til venstre, hvorefter den, der bliver mast ud skynder sig rundt bag de andre for at overtage den ledige tromme i den anden ende. På den måde bevæger de unge sig hen over trommerne, mens rytmerne får termoglasset ud mod gården til at dirre.

»Der er ikke andre end os, der gør det. Så vi skriver danmarkshistorie med det her projekt«, jubler Peter Martin Fogh, der nu skal til at bygge lydisolerede dojo, så børnene kan tromme uforstyrret.

Gruppen kan opleves 6. maj klokken 14 på Nytorv foran domhuset i København. Her optræder de sammen med venskabstruppen Gogawa Daiko, der kommer på besøg. Seidokan har pt. venteliste til børnehøld med trommer. Flere informationer på www.seidokidz.dk, telf. 36 44 43 09.

